

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **O. B.**, zast. JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2018, čj. OAM-12/ZA-ZA11-K07-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 28. 2. 2019, čj. 52 Az 6/2018-69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobu proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Hradci

Králové – pobočka v Pardubicích shora uvedeným rozsudkem zamítl, neboť ji neshledal důvodnou.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) argumentoval tím, že žalovaný i krajský soud nesprávně posoudili možnost udělení humanitárního azylu a také doplňkové ochrany. Podle stěžovatele z judikatury plyne, že přezkum (ne)udělení humanitárního azylu ze strany soudů nemá pouze zohlednit formální požadavky, ale soudy mají korigovat také zjevně nesprávné posouzení materiální stránky. Nachází-li se stěžovatel v mimořádně tíživé situaci a přesto mu humanitární azyl přiznán není, lze takové rozhodnutí považovat za výraz libovůle správního orgánu. Soudy v takovém případě nenahrazují úvahu správního orgánu jako takovou, ale konstatují, do jaké míry je tato úvaha v souladu se zjištěnými fakty. V případě stěžovatele jsou závěry o neudělení humanitárního azylu v rozporu s výsledky řízení. Rodina je závislá na péči a výživě stěžovatele a nachází se ve velmi složité situaci. Skutečnost, že by stěžovatel musel opustit území České republiky, bude mít tíživý dopad na stav stěžovatele a jeho rodiny, a to nejen z ekonomického hlediska, ale také

z hlediska sociálního a psychologického. Stěžovatel nesouhlasil ani s posouzením možnosti udělení doplňkové ochrany. Nesouhlasil ani s tím, že má možnost vrátit se s celou rodinou do země svého původu; s žalovaným a krajským soudem se neztotožnil ani v tom, že by rodina stěžovatele mohla využít dostatečně sociální systém České republiky po dobu jeho nepřítomnosti. Podle stěžovatele pak není ani jisté, že by se na území České republiky mohl v dohledné době vrátit.

[3] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žádost stěžovatele považoval za účelovou, podanou s cílem legalizovat prostřednictvím azylového řízení svůj pobyt na území České republiky. V průběhu řízení byl řádně zjištěn skutečný stav věci a žádost stěžovatele byla důkladně posouzena, nebyly však zjištěny žádné relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

[4] Po posouzení přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve věcech mezinárodní ochrany v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. nejprve zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud v této souvislosti předně poznamenává, že usnesení, jímž Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítá, nemusí být dle § 104a odst. 3 s. ř. s. odůvodněno.

[5] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost je přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu je shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[6] Nejvyšší správní soud neshledal, že by v nyní projednávané věci byl dán některý z důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně vlastní zájmy stěžovatele nepřesahuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Ačkoliv stěžovatel tvrdil opak, neshledal v jeho věci Nejvyšší správní soud ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva.

[7] Nejvyšší správní soud přesto nad rámec výše uvedeného k argumentaci stěžovatele týkající se neudělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany uvádí stručně následující.

[8] Institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů, obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoliv problémů

pokračování

(osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území České republiky není v žádném případě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu.

[9] Podle ustálené judikatury zdejšího soudu není na udělení humanitárního azylu právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu. Smyslem institutu humanitárního azylu je možnost poskytnout azyl i v situacích, na něž nedopadá žádná z možností předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by přesto bylo patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgány tak mohou reagovat nejen na varianty, které byly v době přijímání zákona o azylu předvídatelné jako obvyklé důvody (např. udělení humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či těžce nemocným, nebo osobám přicházejícím z oblasti postižené významnou humanitární katastrofou), ale také v situacích, které předvídatelné nebyly. Co se týče možného zásahu do rodinného a soukromého života žadatele, dovodil Nejvyšší správní soud, že k zásahu do něj obvykle dochází až v případě správního vyhoštění, s nímž je spojena i doba znemožňující cizinci vstup na území České republiky. Právě dlouhodobý zákaz pobytu může totiž v některých konkrétních případech dosáhnout až intenzity nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života. O žádnou takovou ani podobnou situaci se však v případě stěžovatele nejedná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí posoudil zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci stěžovatele. Konstatoval, že ani skutečnost, že stěžovatel pobývá v České republice již od roku 2010 a chtěl by si zde svůj pobyt zlegalizovat, aby tu mohl pobývat legálně se svou rodinou, nelze považovat za skutečnost hodnou zvláštního zřetele. Žalovaný přihlédl ke ztížené rodinné situaci stěžovatele, který je otcem nemocného dítěte; uvedl však, že toto nezletilé dítě pobývá na území České republiky na základě uděleného dlouhodobého pobytu za účelem strpění spolu se svou matkou a dalšími sourozenci. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přihlédl také k pobytové historii stěžovatele a k tomu, že i on pobýval na území České republiky na základě dlouhodobého pobytu za účelem strpění, avšak svým jednáním toto pobytové oprávnění pozbyl. Žalovaný také zdůraznil, že řízení o správním vyhoštění stěžovatele bylo zastaveno; bylo mu vydáno pouze rozhodnutí o povinnosti opustit území, aby mohl vycestovat zpět do země svého původu a mohl si tak vyřídit potřebné povolení k pobytu a následně se vrátit zpět na území České republiky ke své rodině. Žalovaný proto neshledal, že by zde byly dány důvody pro udělení humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany. Ani krajský soud přitom neshledal, že by se žalovaný odchýlil od ustálené rozhodovací praxe; žalovaný nevybočil ze zákonných mezí, své rozhodnutí opřel o logické úvahy a vycházel ze skutečností řádně zjištěných v řízení. Nejvyšší správní soud pak s ohledem na okolnosti projednávaného případu a shora citované judikaturní závěry týkající se udělení humanitárního azylu konstatuje, že v této souvislosti nespátřuje žádná pochybení. Kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. proto odmítl pro nepřijatelnost.

[10] Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. května 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu

v zastoupení
JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu